

skyldige i Kompetenceoverskrivelse, og fra dette Synspunkt maa det betragtes. Men uagtet disse forskjellige Betænkkeligheder, som ere komne frem baade fra den praktiske og den theoretiske Side mod Rævningerne, maa man dog paa den anden Side erindre, at disse Omstændigheder for det Første intetsteds have ført til, at man for Noor har tænkt paa at affasse denne Institution, hvor den havs — man har intetsteds, hvor den iforveien var indført, i noget stort Omfang gjort Forsøg paa alvorlig at affasse den — og for det Andet et andet Faktum, som ligeledes betyder ikke saa Lidt, og det er det, at man netop, uagtet alt dette forelaa, da den tydske Justitsreform gennemførtes, dog besluttede sig til at fastholde Rævningsinstitutionen. Det gjorde man, uagtet der dengang gjordes det mest alvorlige Forsøg, der maasse nogetsteds er gjort paa at støde til Rævningerne, derved, at der forelaa paa et vist Standpunkt af disse Forhandlingerne et Regjeringsforslag, som var bygget paa Schöffner og ikke paa Rævninger. Men, som sagt, det kan ikke bestrides, at den Strømning, som gjorde sig gjældende mod Rævninger i Tydskland baade i de Retslærdes Kredse og udenfor, dog viste sig paa langt nær ikke at være tilstrækkelig stærk til at bringe dette Land ind paa en anden Vej. Dertil kommer ogsaa, at en stor Del af de ufordelagtige Domme, som man har dannet sig om Rævningsinstitutionen, jo hviler paa en anden Ordning af den hele Indretning end den, som det foreliggende Lovudkast hviler paa, og en saadan anden Ordning af denne nye Indretning, som man kan sige, at den nyere Videnskab overhoved har vendt sig henimod. Derfor er det, naar man vil bedømme dette Spørgsmaal, af allerførste Betydning ikke at tage det ganke i Almindelighed og sige: Rævninger ere Rævninger, og de due ikke Noget; men det kommer i høieste Grad an paa at se, hvorledes denne Indretning er gennemført i de foreliggende Love. Systemet kan indrettes saaledes, at de Ulemper, som man er bange for, fjernes, at Bommen slaas ned for dem, om ikke ubetinget, saa i høi Grad og i stort Omfang for de Misligheder, man frygter for, og paa den anden Side saaledes, at det gode Bidrag til Retsfærdighedens Gaandhævelse, som Rævningerne utvivlsomt kunne levere, ogsaa kommer til sin fulde Ret. Jeg tror ikke heller, at man har Ret, naar man undertiden siger, som det ogsaa under disse Forhandlinger flere Gange er blevet sagt, at Rævningerne ere en særlig Betryggelse for Friheden og Retsfærdigheden under bevægede politiske Forhold. Det tror jeg ikke, at man kan sige. Jeg tror, at denne saavel som en hvilken som helst anden Institutions Nytte nærmest maa bedømmes efter dens Virksomhed under normale Forhold, og hvis jeg ikke mente, at Rævningsinstitutionen kunde yde sit gode Bidrag til den danske Retspleies Udvikling og Fremme under normale Forhold, tror jeg rigtignok paa ingen

Maade, at man skulde indføre den blot for det Tilfælde, at abnorme, stærkt bevægede urolige Tider kunde indtræffe; thi det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar man tror, at Rævninger skulde være mindre tilgængelige end retslærde Dommere for Racehad, hvor dette er en Ulempe, der gjør sig gjældende i et Folk, eller for Religionshad eller politisk Partihad eller Sligt, eller at Rævninger, naar i et Land hemmelige eller offentlige Partier udøvede en stærk Terrorisme ved at true Alle dem med Mord og Brand, der i en eller anden Henseende gaa imod dem, gennemsnitlig skulde være stærkere og mere uafhængige lige overfor Trusler og Paavirkninger af denne Art end retslærde Dommere. Det er der ikke nogen fornuftig Grund til at antage, og det har Erfaringen intetsteds viist; imidlertid der er meget større Fare for, at Rævninger under saadanne Forhold skulle give efter for den Stemning, der er oppe, den Stemning, der er ovenpaa, om jeg maa udtrykke mig saaledes, i et givet Dieblit, end at de skulde være særlig istand til med en vis stoff Karakterstyrke at staa imod, og jeg vil ikke engang sige, at Rævninger ubetinget er nogen særlig Beskyttelse imod den Undertrykkelse, der kan udøves fra Regjeringens Side. Det er jo en Ting, der overhoved, navnlig naar en virkelig uafhængig Dommerstand hersker i et Land, hvor man tillige har alle de mange andre Korrektiver, der ligge i, at en fri Presse og offentlig Diskussionens Frihed er tilstede, ikke kan siges at være noget hyppigt judicielt Misbrug. Det, man kalder Undertrykkelse fra Regjeringens Side ved Dommernes Hjælp, er jo Noget, der egentlig mere tilhører en forgangen Tid end Nutiden. Naar man vil vende Diet til den forgangne Tid, kan der anføres Masser af Exempler paa Tilfælde, hvorlunde de Regjeringer, der blodig vilde rase imod et eller andet Parti i et Land, altid med største Lethed have fundet Rævninger, der vilde dømme glat væk. Man behøver i den Henseende ikke at gaa udenfor England selv, thi selv der finder man glimrende Exempler derpaa. Man behøver blot at erindre Jeffries blodige Afviser. Det, som jeg altsaa antager, at det i høi Grad kommer an paa, naar man vil bedømme, om der vindes eller ikke vindes, vindes eller tabes ved Rævningsinstitutionen, er, at man ser paa Sagen i dens Helhed, ser paa Institutionen saaledes, som den efter det foreliggende Lovforslag tænkes ordnet, og da vil jeg sige, at det efter min Mening er en overordentlig stor Fordel, at man nu er kommen bort fra den Anskuelse, som en Tid lang var den herskende, nemlig at der skulde trækkes en stærk Grændse imellem Rævningerens Omraade og Domstolens Omraade, og at denne Grændse skulde drages saaledes, at indenfor et vist Omraade vare Rævningerne suveræne, medens de udenfor dette slet Intet havde at sige, og omvendt, at indenfor et